

မိကိုးလင်း

လဝန်းကုဏ္ဍ အသေချီ

အခန်း(၁)

"ဦးလေးချစ်"

"ဦးလေးချစ် ..."

"ဗျို့ ... ဦးလေးချစ် ..."

"ဟင် ... လဝန်းကဋေ ..."

ရေးကြီးသုတ်ပျာရောက်လာသော လဝန်းကဋေကို ကြည့်ပြီး ဦးလေးချစ် မျက်လုံးပြူးနေ၏။

"ဒီနေ့ ... စေ့စပ်ပွဲရှိတယ်ဆို လဝန်းလေး ... ခုထိ ဘာမှ မပြင်ရသေးဘူးလား"

"စိတ်ညစ်တယ် ဦးလေးချစ်ရာ ... အဲဒီ စေ့စပ်ပွဲကို သွားလည်း မသွားချင်ဘူး ... မိန်းမလည်း မလိုချင်ဘူး ... စိတ်ဓာတ်ကျတယ် ... တကယ်ပဲဗျာ"

ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော လဝန်းကဋေကို ကြည့်ပြီး ဦးလေးချစ် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်၏။

"လဝန်းလေးရာ ... စိတ်ဓာတ်မကျစမ်းပါနဲ့ ... လူကြီးတွေက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်ပေးတာ ပဲဟာ ... ဟော ... ဟိုဘက်က စေ့စပ်ပေးမယ့် မိန်းကလေးက ရပ်ရည်ကလည်း ချော ... ပိုက်ဆံ ကလည်း ချမ်းသာ

... လဝန်းလေးနဲ့ ဘယ်လောက်လိုက်ဖက်လဲ ... ကောင်မလေးကိုမြင်ရ
င် သဘောကျ သွားမှာ ..."

"မလိုချင်ဘူးဗျာ ..."

လဝန်းကဋေ တကယ့်ကို စိတ်ညစ်နေသည်။

ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မရ။ အတင်းအကျပ်စီစဉ်ကြ
သည်။ ဖေဖေရဲ့ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်အောက်မှာ လဝန်းကဋေ ချောင်
ပိတ်မိသွားခဲ့၏။

နှစ်ဖက်စလုံးက တကယ့်ကို ချမ်းသာကြတဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြဲအသိုင်း
အဝိုင်းတွေ။ ဟိုဘက် ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ သည် ဘက်က
လည်း တစ်ဦးတည်းသောသား။

ချမ်းသာလိုက်တာလည်း ကျိကျိတက်။

ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက် စားလို့ မကုန် ...။

နေနဲ့ လ၊ ရွှေနဲ့ မြ ...။

ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေဆိုသည့် နောက်ဆုံးပေါ် အပျံစား ကားကြီးတွေ
ကိုယ်စီနဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးက တောင့်တင်းကြသည်။

"လဝန်းလေး ..."

"ဗျာ ... ဦးလေးချစ် ..."

"ကောင်းကောင်း မွန်မွန် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ပြင်လိုက်တော့လေ
... နောက်ကျနေရင် လူကြီးတွေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ် ..."

ဦးလေးချစ် သတိပေးနေသည်။

"ဦးလေးချစ်မှာ ... ရိုးရိုးရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်လောက် မရှိဘူးလား ..."

"

"ဟေ ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ကျွန်တော် ဝတ်မလို့ ..."

ဦးလေးချစ်လန့်သွား၏။

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... ဦးလေးချစ် တောင်းပန်ပါတယ် ..."

လဝန်းလေးရဲ့ အထာကို ဦးလေးချစ် ကောင်းကောင်း သိသည် ။

"ပေးပါဗျာ ... အဲဒီအင်္ကျီဝတ်ပြီး ... အဲဒီ စေ့စပ်ပွဲကို ကျွန်တော်သွားပေးမယ် ... ပြီးတော့ ... ဦးလေးချစ်ကားသော့ ကျွန်တော့်ကိုပေး ..."

"ဟ ... ဦးလေးချစ်ကားက ဘေးဘီးအစုတ်ကြီးကွ ..."

သိပြီ ...

ဒီလောက်ဆို ဦးလေးချစ် သိပြီ ...။

"ကိုယ့်မှာ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာပဲ လဝန်းလေးရယ် ... လူကြီးတွေ အရှက်တကွဲ အကျိုး နည်းဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ..."

"ဦးလေးချစ် မသိပါဘူးဗျာ ... ဟိုဘက်က ဟာတွေကို အမြင်ကတ်လို့ ပါ ..."

"ဘယ်လိုလဲကွ ..."

"ဦးလေးချစ် စဉ်းစားကြည့်လေ ... သူတို့ မှာ ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာ မရှိအောင် ချမ်းသာနေ တာတောင် ... ချမ်းသာတဲ့ လူကိုမှ ထပ်ပြီး သဘောတူပေးစားချင်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ... အဲဒီပိုက်ဆံ တွေ ဘာလုပ်မလို့ လဲ ... အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်တာ၊ ချမ်းသာတာ၊ ဂုဏ်ရှိတာချင်းတူ

တာ ... အိမ်တွေ ခြံတွေ တိုက်တာတွေ၊ ကားတွေ၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ ပိုင်ဆိုင်တာခြင်းတူတာ ... တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး စေ့စပ်ပွဲကို လက်ခံ လိုက်တာ ... ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဖြူသလား ... မည်းသလား ... ပိန်သ လား ... ဝသလားတောင် လာမကြည့်တော့ဘူး"

လဝန်းလေးပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေသည်။ ။ ဦးလေးချစ် စဉ်းစားနေမိ၏။

"အဲဒါ ... လူကိုစေ့စပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဦးလေးချစ် ... ပစ္စည်းချင်း စေ့စပ်တာ ... ကဲ ... ပေးပါဗျာ ... အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ ကားသော့ ... ကျွန်တော့်ကို ပေးစမ်းပါ ..."

ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်မရသည့်အဆုံး ... လဝန်းလေး တောင်းတာ ဦးလေးချစ် ပေးလိုက်ရ၏။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ... အပျံ့စားထွက်သွားကြပြီ ... ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ် ..."

"ငါ့ကို အမှုပတ်နေပါဦးမယ်ကွာ ..."

"မကြောက်ပါနဲ့ ဗျာ ... ဖေဖေ မေးရင် ကျွန်တော့်ကို ပုံချလိုက် ..."

ဝတ်ထားတာလည်း ပုံမကျ ... ပန်းမကျ။

စီးသွားတာလည်း မီးခိုးတလူလူထွက်နေတဲ့ လေးဘီးအစုတ် ...။

ဒုက္ခပါပဲ ...။

အဲဒီပုံစံနဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို ရောက်လာရင် ဆရာဦးမိုးအာကာ ဘယ်လောက်ဒေါသ လိုက်လေမလဲ။ ဆရာကတော် ဒေါ်ချမ်းမြေ့စံပယ် ဘယ်လောက် အရှက်ရ လိုက်လေမလဲ။

ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရသူက ဦးလေးချစ်။

စိတ်မထင်ရင်မထင်သလို ဂျစ်တိုက်တတ်တဲ့ လဝန်းကုဋေအကျင့်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ ဦးလေးချစ်အသိ ဆုံးပေါ့။

"ဟာ ..."

ပါဂျဲရီးနောက်ဆုံးပေါ်ကားသစ်ကြီးနဲ့ စောင့်နေတဲ့ ဒရိုင်ဘာ မောင် ကျန် မျက်လုံးပြူးနေသည်။ ။

"ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ... ဒီကားနဲ့ သွားမယ်လေ ..."

"မင်းနေခဲ့တော့ ... ငါဒီကားနဲ့ ပဲ သွားမယ် ..."

"ဗျာ ..."

ဘာမှ နားမလည်။

သစ်လွင်သားနားလွန်းတဲ့ တိုက်အပျံစားလှလှကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကြောင်တောင်တောင် ကျန်ခဲ့သည်။ ။

လဝန်းကုဋေကတော့ လေးဘီးကားအစုတ်နဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို ထွက်သွားပြီ။

"ကြီးစော ..."

"ကြီးစောရေ ..."

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..."

လူကိုပါ ခလုတ်ဝင်တိုက်တော့မတတ် ပြေးလာသည့် မြူးဇစ်မိုးကြောင့် ကြီးစော မနည်းလွတ် အောင် ရှောင်လိုက်ရသည်။ ။

"အို ... ဒီကောင်မလေး ... ခက်တော့တာပဲ ... တစ်ညလုံးလည်း ငို ... တစ်မနက်လုံးလည်း ငို ... ခုလည်း ငိုမဲ့ငိုမဲ့ဖြစ်နေပြန်ပြီ ... ဖိတ်ထားတဲ့ လူကြီးတွေတောင် လာတော့မယ် ... ခုထိ ဘာမှ မပြင်ရသေးဘူး ... ဒုက္ခပါပဲ ..."

ကြီးစော ... ညည်းနေမိသည်။ ။

"ဟင့် ... ဟင့် ... ကြီးစောကလည်း မိုးမှ မစေ့စပ်ချင်တာ ... ဒယ်ဒီကိုလည်း ပြောလို့ မရဘူး ... မာမီကိုလည်း ပြောလို့ မရဘူး ... မိုးဟာ မိုးလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနေတဲ့ ဟာကို ... မိုးကိုပဲ ကြည့်လို့ မရ ဖြစ်နေကြတယ် ... မိုး စိတ်ညစ်တယ် ..."

ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ မြူးဇစ်မိုး ...။

ကြီးစောအခန်းထဲက ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို အားရအောင် ပစ်ပေါက်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင် ငိုနေပြန်ပြီ။

"မိုးငယ်လေးရယ် ... လူကြီးတွေက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ဟာကို ... စိတ်မညစ် စမ်းပါနဲ့ ... ပြီးတော့ ... ဟိုဘက်က ကောင်လေးကလည်း မိုးငယ်လေးတို့လိုပဲ ချမ်းသာ ..."

"ဟာ ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... အဲဒီ ချမ်းသာတာကြီးကိုပဲ သူတို့ အားလုံးက ထည့်ထည့်ပြော နေကြတယ် ... မိုး မသိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်

ကို ချမ်းသာတာနဲ့ တင် ... မိုးက ယူလိုက်ရတော့မှာ လား ..."

"ဟင် ... ဟိုတလောက ဓာတ်ပုံယူလာပြတယ်လေ ... မိုးငယ်လေး ..."

"မကြည့်ဘူး ... မိုးစားပွဲပေါ်လာတင်ထားတယ် ... အဲဒါအစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဆွဲဖြပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ လွှင့်ပစ်လိုက်တယ် ..."

"ကောင်းရော ..."

ကြီးစော စိတ်ညစ်သွားရ၏။

နာမည်ကိုက မြူးဇစ်မိုးတဲ့ ...။

ကြီးစောလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ ကလေး။ ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေးလာခဲ့တာ ကြီးစော အသိဆုံးပေါ့။ ဖအေဘက်ကလည်း ချမ်းသာ၊ မအေဘက်ကလည်း ချမ်းသာ။ ဘာလိုတော့မှာ လဲ ...။

ပြီးတော့ ... မြူးဇစ်မိုးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး။

အိစက်နေသည့် ရွှေဝါရောင်ဝါဂွမ်းနုနုလေးထက်ပင် နုရွှင်မွတ်နေသော မိုးငယ်လေး မြူးဇစ်မိုး ...။

"ကြီးစောရာ ... အဲဒီစေ့စပ်ပွဲကြီးကို ဖျက်သိမ်းခိုင်းလိုက်စမ်းပါ ... မိုး ဘယ်သူနဲ့ မှ လက်မထပ်ချင်ဘူး ... သူတို့ ဆီက ပိုက်ဆံတွေလည်း မိုး မလိုချင်ဘူး ..."

ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ မိုးငယ်လေး ...။

ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ မိုးငယ်လေး ...။

ကြီးစောကိုပဲ ဇွတ်တရွတ် တောင်းဆိုနေသည် ။

"နော် ... ကြီးစောနော် ... မိုးကို သနားပါနော် ... တော်ကြာမိုးနဲ့

လာစေ့စပ်တဲ့ လူကြီးက ... ဝဝတုတ်တုတ်မည်းမည်းသည်းသည်းကြီး ဆို မိုးသေပြီ ... စေ့စပ်ပြီးတာနဲ့ မိုးကိုယ်မိုး သတ်သေပစ် လိုက်မှာ ... အဲဒီကျမှ မိုးကို ဝိုင်းဖက်ပြီး ကြီးစောတို့ မငိုကြနဲ့ ..."

သနားစရာ ကောင်းလွန်းနေတဲ့ မိုးငယ်လေး ...။

မျက်လုံးပြာပြာလေးတွေတောင် ငိုရလွန်းလို့ နီရဲချင်နေသည် ။ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထပ်လုံးလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဟိုတစ်ထည် ဒီတစ်ထည် ပြန့်ကျဲနေ၏။

"ကဲပါ ... မိုးငယ်လေးရာ ... ဧည့်သည် တွေလည်း လာခါနီးနေပြီ ... လှလှပပလေးဖြစ်အောင် ပြင်ထားလိုက်စမ်းပါ ... လာလာ ... ကြီးစောကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးမယ် ..."

ကြီးစော ချောခေါ်နေမိသည် ။

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မပြင်ဘူး ... ဘာမှ လည်း မလုပ်ဘူး ... မိုးဟာမိုး အခန်းထဲမှာ အိပ်နေမယ် ... စေ့စပ်လက်စွပ်ပေးရင် မိုးအစား ကြီးစောပဲ ခဏဝတ်ထားလိုက် ..."

"ဟဲ့ ..."

ကြီးစော မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

"စေ့စပ်လက်စွပ်ဝတ်တယ်ဆိုတာ ... လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ဝတ်ရတာ ... ဘယ်လိုလုပ် ကြီးစောက ဝတ်ထားလို့ ရမှာ လဲ ... ဒုက္ခပါပဲ ..."

"မိုးကတော့ မဝတ်ဘူးနော် ကြီးစော ... ဘယ်ရောက်ရောက် လွှင့်ပစ်လိုက်မှာ ... ဟွန့် ... ကိုယ်နဲ့ စေ့စပ်ရမယ့်လူကို တစ်ချက်ကလေး တောင် လာမကြည့်ဘဲနဲ့ ... ခေါင်းညိတ်လက်ခံတဲ့ လူ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ လူ ... ပိုက်ဆံမက်တဲ့ လူ မုန်းတယ် ... အဲဒီလူကို မိုး အရမ်းမုန်းတာ

ပဲ ..."

ငိုပြန်ပြီ ...။

ကြီးစော ဘယ်လိုမှ မချော့တတ်တော့ ...။

စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ့်အချိန်တွေ နီးကပ် လာလေ ကြီးစော ရင်တထိတ် ထိတ်ခုန်လေ ဖြစ်နေရသည် ။

"ဟာ ... သေစမ်းပါကွာ ..."

ဘေးဘီးကားစက်က ဂုန်းခနဲ ထိုးရပ်သွားသဖြင့် လဝန်းကဋေ ပိုပြီး စိတ်တိုသွားသည် ။

"ဒုန်း ..."

"ဒုန်း ..."

ကားကိုလည်း တဒုန်းဒုန်း မြည်အောင် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

"အလကားလူတွေ ... ဂုဏ်ပကာသနတွေကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြီး လူ ကို အရပ်တစ်ရပ်လို သဘောထားချင်တဲ့ ဟာတွေ ..."

ထိုးရပ်သွားတဲ့ ကားစက်ကို လဝန်းကုဋေကိုယ်တိုင် ပြင်နေမိ၏။ နောက်ကျသွားသည် ။

"ကြယ်စင်ခ"ဆိုတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးအဝကိုရောက်တော့ ... လူတစ် ယောက်ပြေး လာပြီး လဝန်းကုဋေ မောင်းလာတဲ့ လေးဘီးကားအစုတ် ကို ပျာပျာသလဲ လှမ်းတားတော့သည် ။

"ဟိုး ..."

"ဟိုး ..."

"ဘာလဲဗျာ ..."

"ဒါ ... ဖြတ်လမ်း မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ့်ဆရာ လမ်းမှားနေပြီဗျာ ... ပြန်ကွေ့ ... ပြန်ကွေ့ ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ ..."

လဝန်းကုဋေရဲ့ လေးဘီးကားစုတ်ကို ပြန်မောင်းထုတ်နေသည်။ ။

"ဒီမှာ ..."

"ဘာလဲဗျာ ..."

"ဒါ ... ဘယ်နေရာလဲ ..."

"ကြယ်စင်ခလေဗျာ ... ခင်ဗျား မသိဘူးလား ... ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား ..."

ခြံစောင့်က စွတ်ဟောက်နေသည်။ ။

"အထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ကားတွေ အများကြီးပဲ ..."

"ဟာ ... အမေးအမြန်းကလည်း ထူလိုက်တာ ... စေ့စပ်ပွဲ ... စေ့စပ်ပွဲ ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်သူဌေးကြီး ဦးကြယ်စင်ခနဲ့ ဒေါ်တိမ်ပဝါမိုးတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မြူးဇစ်မိုးတို့ ရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးချင်း စေ့စပ်တဲ့ ပွဲ ... ကဲ ... ရှင်းပြီလား ... ရှင်းရင် ... အမြန်နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ ..."

"ကျွန်တော် အဲဒီစေ့စပ်ပွဲကို သွားမလို့ ..."

"ဘာ ..."

မျက်လုံးကြီးပြူးသွား၏။

"မင်း ... မင်းက ... အဲဒီစေ့စပ်ပွဲကိုသွားမယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... မနောက်နဲ့ ကွာ ... ကိုယ်တို့ သူဌေးရဲ့ ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်

ဆက်ထဲမှာ ရော ... အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းတွေ ထဲမှာ
ရော ... လေးဘီးအစုတ်စီးတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးကွ ... စိတ်ညစ်
ရတဲ့ အထဲ ... ဟာသ လာမလုပ်စမ်းပါနဲ့ ဗျာ ... တောင်းပန်ပါတယ် ..."

"ဒီမှာ ..."

"ဘာလဲဗျာ ..."

"အဲဒီ မြူးဇစ်မိုးဆိုတဲ့ ဟာမလေးနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ လူကြီးချင်း သဘောတူ
ထားတဲ့ လဝန်းကုဋေဆိုတဲ့ လူကိုရော ... ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးကြရဲ့ လား
..."

"မမြင်ဘူးလို့ စောင့်နေတာပေါ့ဗျာ ... နောက်ဆုံးပေါ် ပါဂျဲရီးခကွေး
နဲ့ လာမယ်ဆိုလို့ ကြည့် နေတာ ... ဘာလဲ ... မင်းက မြင်ဖူးချင်လို့ လား
... မြင်ချင်ရင် ကားကိုနောက်ဆုတ်ပြီး ခြံအပြင် လမ်းမမှာ ရပ်ထား ...
ပြီးရင် ငါ့အနားမှာ လာငုတ်တုတ်ထိုင် ... အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လာတာနဲ့ ငါပြမယ်
..."

"အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲ ..."

"ဘာ ..."

သူ့မျက်လုံးကြီး ပြူးသထက် ပြူးသွားပြန်ပြီ။

"ကျွန်တော့်နာမည် လဝန်းကုဋေ ..."

"မ ... မနောက်ပါနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ် ..."

နောက်မှာ ဗွီအိုင်ဝီကားတွေ ရောက်လာရင် ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ် ...
မင်း နောက်ချင်ရင် မနက်ဖြန် ကြမှ လာခဲ့ ... ငါကအဟားသန်တယ် ...
ပြီးတော့ ... အကျယ်ကြီးဟားလိုက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တဲ့ လူ ... မင်းနဲ့

ဆို ငါလည်း အပြင်းပြေပြီ ... ကဲ ... ကြွ ... ကြွ ..."

မယ့် ...။

ဘုရားစူးမိုးကြိုးပစ် လဝန်းကုဋေပါလို့ ပြောရမလိုဖြစ်နေပြီ ...။

"တကယ်ပြောတာပါဗျာ ... ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူး ... ကျွန်တော့် နာမည် လဝန်းကုဋေပါ ..."

"လဝန်းကုဋေ ..."

ခြံစောင့်ကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

"ဒီလောက် စက်ဆီတွေနဲ့ မည်းပေတူးနေတာ ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ လဝန်းကုဋေ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..."

ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည် ။

"တီ ..."

"တီ ..."

"တီ ..."

"တီ ..."

"ဟင် ..."

ခြံစောင့်ကြီး ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းက တတိတီမြည် လာသည် ။ ခြံစောင့်ကြီးက အိုက်တင်အပြည့်နဲ့ ထုတ်ကိုင်လိုက်၏။

"အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ ..."

"... .."

"ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်က ကိုယ်တော်လဲ မသိပါဘူး ဆရာရ

ယ် ... သူ့ကိုယ်သူ လဝန်းကုဋေလို့ ပြောပြီး ... ခြံထဲအထိ ဝင်မယ်လုပ်
နေလို့ ..."

"... .."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ခုပဲ မောင်းထုတ်လိုက်ပါ့မယ် ..."

"... .."

"ဝမ်းနိုင်းနိုင်း ... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောလို့ မရရင် ဆ
ရာပြောတဲ့ အတိုင်း ... ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကိုပဲ ထိုးလိုက်ပါ့မယ် ...ဟာ ... မှား
ကုန်ပြီ ... ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကို ဆက် ... ဆက်လိုက် ပါ့မယ်ဆရာ ... စိတ်ချ
ဆရာ ... အိုကေ ... ဗဲရီးဂွတ်သိုင်းကျူး ... ရက်စ် ... ရက်စ် ..."

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ဖုန်းကိုခါးမှာ ပြန်ချိတ်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ကျေးဇူးရှင် ..."

"ဘာလဲဗျ ..."

"အထက်က ညွှန်ကြားချက်ရပြီ ... ကိုယ်တို့ ဘော့စ်က ... ဟိုးအပေါ်
ထပ်ကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေတယ် မထင်နဲ့ နော် ... ကိုယ်တို့ ခြံ
မှာ တယ်လီတွေ တပ်ထားတယ် ... မောင်ရင် ရုတ်ရုတ် လုပ်တာနဲ့ တစ်
ချက်တည်း ကွဲသွားမယ် ... ဟောဒီမှာ တွေ့လား လက်ဖုန်း ..."

"ဟန်းဖုန်းပါဗျ ..."

"မရှည်နဲ့ ကွာ ... မင်းဆက်ရှည်နေမယ် ရစ်နေမယ်ဆိုရင် ဝမ်းနိုင်းနို
င်းကို ထိုး ... ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ ... မင်းလုပ်တာနဲ့ ကြာရင် ငါပါအဖမ်းခံရ
တော့မယ် ... ကြွပါကွာ ..."

ခြံစောင့်ကြီးက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် တောင်းပန်နေသည်။ ။

"ကဲ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးပြောမယ် ... ကျွန်တော် လဝန်းကုဋေ ..."

"ဒီလိုကြေးလား ... ဒါဆို မင်းကိုလည်း ငါနောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ် ... မင်းကားကို ဘက်ဂီယာထိုး ... လေးဘီးစလုံးနောက်ဆုတ် ... ဆီးယူတူးမောရိုး ..."

စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်ကြားမှ ခြံစောင့်ကြီးအမူအရာကိုကြည့်ပြီး လဝန်းကုဋေ ပြုံးမိသွားသည်။ ။

"ကဲ ... သွားမယ်ဗျာ ..."

"ဟေ့ ..."

"ဟေ့ ..."

"ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ"

ဝူခနဲ မောင်းဝင်သွားသဖြင့် ခြံစောင့်ကြီးနောက်က ပြေးလိုက်လာနေပြီ။

လဝန်းကုဋေကို မြင်တော့ မျက်နှာပျက်သွားရသူတွေက ဦးမိုးအာကာနဲ့ ဒေါ်ချမ်းမြေ့စံပယ် ...။

"ဟင်"

အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှ ရှိသမျှလူတွေအားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ။ ပြုံးစေ့စေ့တွေ ဖြစ်ကုန် ကြသည်။ ။

"လဝန်းလေးရယ် ... နောက်ကျလိုက်တာ ..."

ဒေါ်ချမ်းမြေ့စံပယ်က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။ ။

"ကားပျက်နေတာနဲ့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြင်နေရလို့ ပါ မေမေ ..."

ခေတ်မီခမ်းနားသပ်ရပ်သော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် နေရာယူထားကြ၏။

စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ပတ္တမြားတွေက မြင်မကောင်းအောင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လက်နေကြသည်။ ။

"လာပြီ ..."

"လာပြီ ..."

"မိုးငယ်လေးရေ ... မောင်လဝန်းကုဋေဆိုတာ လာပြီဟဲ့ ..."

"ဖွင့်လေ ... တံခါးဖွင့်လေ ..."

ကြီးစော တံခါးကို အဆက်မပြတ် ထုရိုက်ပြီး မြူးဇစ်မိုးကို အော်ခေါ် နေသည်။ ။

"ဂျလောက် ..."

"ဟင် ..."

ထွက်လာတဲ့ မြူးဇစ်မိုးကိုကြည့်ပြီး ကြီးစော ရင်တုန်သွား၏။ အလှ အပတွေ ဘာမှ ပြင်မထား။ နေ့လယ်က ဝတ်ထားတဲ့ အိမ်နေအဝတ်အစားအတိုင်း။

"ဒုက္ခပါပဲ မိုးငယ်လေးရယ် ... ဘာမှ လည်း ပြင်ဆင်မထားဘူး ... အရှက်တွေကွဲကုန်တော့မှာ ပဲ ... ဘုရား ... ဘုရား ..."

ကြီးစော ဘုရားတမိသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လဲ ကြီးစောရာ ... မိုး သူတို့ ကို မတွေ့ချင်ပါဘူး ... သူတို့

ပေးတဲ့ သိန်းနှစ်ရာတန် စိန်လက်စွပ်လည်း မဝတ်ချင်ပါဘူး ... မိုးကို ပေးရင်လည်း ကြီးစောကိုပဲ ပေးဝတ်ထားမယ် ... ကြီးစော ပွတာပဲ ..."

"ဟဲ့ ... ဗရုတ်ကျမနေနဲ့ ... လာ ... မြန်မြန်ထွက်ခဲ့တော့ ... စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ် ... လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပေးထားတာလည်း ဘာမှ မဝတ်ဘူး ... တိမ်ပဝါတွေရင် ခေါင်းခေါက်ခံရမှာ သေချာတယ် ..."

တွေ့လား ...

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် ...

ဖိုသီဖတ်သီအဝတ်အစားနဲ့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလိုက်လာသည်။ ။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ဘာမှ လည်း ဝတ်မထားဘူး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... အရှက်တွေ ကွဲကုန်တော့မှာ ပဲ ..."

အန်ကယ်စိုးက မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ လှေကားဝကနေ အော်နေသည်။ ။

စေ့စပ်ပွဲက မျက်နှာပူပူနှင့်ပင်၊ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး စေ့စပ်ရသော စေ့စပ်ပွဲဖြစ်သွားခဲ့၏။

သတို့ သားလောင်းကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း စက်ဆီမည်းမည်းကြီးတွေက ပါးပေါ်မှာ ပေလို့ ။ သတို့ သမီးလောင်းကလည်း မိတ်ကပ်မပါ ဘာမပါ အိမ်နေအဝတ်အစားနဲ့ အိပ်ချင်မူးတူး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရတဲ့ ပုံ။

ပထမတော့ ...

မြူးဇစ်မိုး ဣန္ဒြေဆယ်ပြီး သတို့ သားလောင်းကို မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သေး၏။ လဝန်းကုဋေကလည်း ဧည့်ခန်းမကြီးထဲက လူတွေ

နဲ့ မျက်လုံးချင်း မဆုံမိအောင် အလယ်မှာ ချထားတဲ့ ဂန္ဓမာရောင်စုံ ပန်း
အလှအိုးကြီးကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

လူကြီးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိတ်ဆက်စကားတွေ ပြော
ကြသည်။ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ အပြိုင်အဆိုင် ဖော်ကြသည်။

စေ့စပ်ရတော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်အလောင်းအလျာကို မျက်လုံးလေးစွေပြီး
တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက် သည်။

"ဟင် ..."

မယုံ ...။

မြူးဇစ်မိုး လုံးဝမယုံ ...။

နောက်တစ်ယောက်များ လား ...။

အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ ...။

လူကြီးနှစ်ယောက်အလယ်မှာ မျက်နှာကြီး စူပုပ်မည်းသည်းပြီး ထိုင်
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်။

အဲဒါ ... လဝန်းကုဋေ ...

ဘုရားရေ ...

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...

သူ့ရှေ့က ပန်းအိုးကိုပဲ ရှုတည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

အသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လား။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာတွေပေါ်မှာ စက်ဆီတွေနဲ့ ပေပွညစ်ပတ်
နေရတာလဲ ...။

မျက်နှာက နုနုလေး ...။

အမွှေးနုနုလေးတွေက သူ့လက်ချောင်းလေးတွေပေါ်မှာ စိမ်းလို့ ...။

ဟင်း ...

မဆိုးပါဘူး ...။

ဒါပေမဲ့ ... မုန်းတယ် ...။

လူကို ဂရုမစိုက်သလို လုပ်နေတာ ကြည့်ပါလား။

ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ ...။

ပိုက်ဆံမက်လို့ စေ့စပ်တာကို လက်ခံခဲ့တာ ...။

မြူးဇစ်မိုး စိတ်ထဲကနေ တွေးပစ်လိုက်သည် ။

လဝန်းကုဋေကလည်း မြူးဇစ်မိုးလိုပင် ...။

အလယ်မှာ ချထားတဲ့ ပန်းအိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး အတွေးတွေကြားထဲ
မှာ မျောနေသည် ။

ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ...။

ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ...။

ကောင်မလေးကို တစ်ချက်လောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရရင် ကောင်း
မလား ...။

ဟာ ...

မကြည့်တာဘဲ ကောင်းမယ် ...။

မုန်းတယ် ...။

ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင် ...

ပကာသနတွေနဲ့ အရောင်ဆိုးထားတဲ့ စေ့စပ်ပွဲအတုကြီး ...။

အနှစ်မပါ ...

အချစ်မပါ ...

အလကား ...

တွေးရင်းနဲ့ လဝန်းကုဋေ လူတွေကို စိတ်နာလာသည် ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ...။

ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းသည် ။

သားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို နည်းနည်းလေးမှ ထည့်မတွက်။
ဒီလိုမိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ပေးစားလိုက်ရင် သားရဲ့ အနာဂတ်တွေက လှပသွားပြီတဲ့ လား။

ဂုဏ်ကို ဂုဏ်ချင်းထပ်ရင် မြတ်သတဲ့ လား ဖေဖေရယ် ...။

လဝန်းကုဋေ အံကလေးကို မသိမသာ ဖိကြိတ်ထားသည် ။ သုန်မှုန်
နေသော မျက်နှာကို ပြင်လို့ မရ ...။

လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ အဖိုးတန်စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ တစ်ပုံတပင်ချထားသော်လည်း ဘာတစ်ခုကိုမျှ လဝန်းကုဋေ မတို့ မိ။

လူတွေ ပျော်နေကြသည် ။

ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နေကြသည် ။

မကြာခင်ရောက်လာတော့မည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် အားခဲ
နေကြသည် ။

အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေတဲ့ ...

အဖိုးတန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကတော့ လဝန်းကုဋေရဲ့ လက်သူကြွယ်
လေးပေါ်မှာ အဆင်သင့် နေရာဝင်ယူလိုက်ပြီ။

စိန်တစ်ပွင့်တည်း ...။

ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည် ။

အိစက်တောက်ပနေသည် ။

သိန်းနှစ်ရာတန် ...။ မန္တလေးစိန်ပွဲစားတွေဆီက ရလာခဲ့တဲ့ စိန်နှစ်ပွ
င့် ...။ တန်ဖိုးက စုစုပေါင်း သိန်းလေးရာ ...။

ဒါ ... အသေးအမွှား ...

ဘာမှ မဟုတ် ...၊ စတိသဘော အဖြစ်သဘော။

လက်ခုပ်တွေ တီးကြသည် ။

အစားအသောက်တွေ စားကြသည် ။

ဘလူးလေဘယ်၊ ဘလက်လေဘယ်၊ ကော့ညှက်ဝီစကီ ဖွင့်ချင်ရာဖွင့်
သောက်ချင်ရာသောက်။

သီချင်းသံတိုးတိုးလေးဖွင့်ပေးထားသည် ။

ခြံစောင့်ကြီး ...

သူ ... စိတ်ဓာတ်ကျနေသည် ။

လဝန်းကုဋေတဲ့ ...

ဘေးဘီးအစုတ်နဲ့ လာတဲ့ သူဌေး ...

မျက်နှာလည်း စက်စီတွေပေလို့ ...

ဘယ်လို စေ့စပ်ပွဲလဲ ...

တွေးရင်းနဲ့ စိတ်တွေလေလာသည်။

ကော်တစ်ရာ ကပ်စေးနဲ့သူဌေးပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ...။

ရုပ်ကလေးကတော့ မဆိုး ...။

ချောချောလေး ...။

မြူးဇစ်မိုးက ခပ်သုံးသုံး၊ ခပ်ဖြုန်းဖြုန်း။ ပြီးတော့ ခပ်ပွေ့ပွေ့ကောင်
လေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်တွဲနေသည်။

လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ... နောင်ဂျိန်ပလေးကြမှာ မြင်ယောင်သေး။

လဝန်းကုဋေနဲ့ မြူးဇစ်မိုး ...

ချမ်းသာတာချင်းကလည်း တူ ...။ တစ်ဦးတည်းသော သားနဲ့ ၊ တစ်
ဦးတည်းသော သမီး ...။

စည်းစိမ်တွေက အပြည့်။

သားစဉ်မြေးဆက် ဘယ်ဘဝအထိတောင်ဆက်ပြီး ချမ်းသာကြလေ
မလဲ။

ခြံစောင့်ကြီး ဆက်မတွေးရဲ ...။

တချို့ဧည့်သည် တွေကတော့ ပြန်ကုန်ကြပြီ ...။

နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေ ခြံထဲကနေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး မောင်းထွက်
နေကြသည်။

"သား ..."

"ဗျာ ... မေမေ ..."

ဖေဖေအသံကြောင့် လဝန်းကုဋေ အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွား
သည်။ ။

"မင်း ... ဖေဖေကို ဘာပြောချင်လဲ ..."

ပြောစရာတွေက အများကြီးပဲ ဖေဖေဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း
နှုတ်က ပြောမထွက်။

"မင်းက ပြောစရာမရှိပေမယ့် ... ဖေဖေက ပြောစရာရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"မင်း ... ဖေဖေကို အရှက်ခွဲတယ် ..."

ဦးမိုးအာကာ အသံကိုထိန်းပြီး ဘေးလူတွေ မကြားအောင်
ခပ်တိုးတိုးပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"မင်း ... လုပ်တာ ... မင်းသိတယ် ..."

ဒေါ်ချမ်းမြေ့စံပယ် အခြေအနေကို သိနေသည်။ ။

သားဖြစ်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်နေသည်။ ။

ဝင်မပြော ...

မသိချင်ဟန်ဆောင်နေရသည်။ ။

ချွေးမလောင်းလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ပြီး ကြည်နူးပီတိဖြစ်နေရသ
ည်။ ။

မိဘတွေက ကျိုကျိတက် ချမ်းသာပေမယ့် သမီးလေး မြူးဇစ်မိုးက
ရိုးရိုးလေး ...။ မျက်နှာလေး တည်နေတာ ရှက်လို့ ထင်ပါရဲ့ ...။ ရတနာ
ပစ္စည်းတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဝတ်မထား။

ကြည့်စမ်း ...

ဘယ်လောက် သိုသိပ်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ ...။

စီးတဲ့ ရေ ဆယ်တဲ့ ကန်သင်း ...။

မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုမှ ပေါ့ ...။

ဒေါ်ချမ်းမြေ့စံပယ် စိတ်ထဲကနေ ချီးကျူးနေသည် ။

တကယ်ဆို ...

ဟိုက ... အရှဲ့တိုက်ထွက်လာတာ။ ဒေါ်ချမ်းမြေ့စံပယ်မသိ။ ဒေါ်တိမ်
ပဝါမိုးတို့ ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ထို့အတူပင် ကောင်လေးက မဆိုး
...။

ပပလွှားလွှားကြွားကြွားဝါဝါ မရှိ ...။

ဘေးဘီးအစုတ်ကလေးနဲ့ လာတာပဲကြည့် ...။

ပိုက်ဆံကုန်မှာ စိုးလို့ ကားလေးကို ဝပ်လျှော့မှာ မပြင်ဘဲ ကိုယ်တိုင်
ဝင်ပြင်သတဲ့ ...။

အစစ အရာရာမှာ စေ့စပ်သေချာမယ့် သမက်လောင်းလေး ... ကိုကို
ခ အကြိုက်ပဲ ...။

အမြန်ပေးစားဖို့ ဒေါ်တိမ်ပဝါမိုး ဆုံးဖြတ်နေမိသည် ။

"ဟဲ့ ... သမီး ... ဒါကဘယ်လဲ ..."

ထပြေးဖို့ ပြင်နေသော မြူးဇစ်မိုးကို ဒေါ်တိမ်ပဝါမိုး ကြိတ်အော်မေး
နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"လက်စွပ်လဲပြီးပြီလေ ..."

"နေဦး ..."

မြူးဇစ်မိုး ဘာမှ မတတ်နိုင်။

ပြန်ထိုင်နေလိုက်ရသည် ။

"သား ..."

လဝန်းကုဋေကို သားဟု ဒေါ်တိမ်ပဝါမိုး ခေါ်လိုက်မိသည် ။

လဝန်းကုဋေမကြားပါ။

"သား ... လဝန်းကုဋေ ..."

နောက်တစ်ခါ နာမည်တပ်ခေါ်မှ လဝန်းကုဋေ ကြားသွားသည် ။
မော့ကြည့်လိုက်၏။

"သားကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ... အန်တီချစ်ပါတယ် ... မနက်ဖြန် အန်တီတို့ အိမ်ကို လာလည်နော် ... အန်တီဖိတ်ပါတယ် ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ ..."

လဝန်းကုဋေမျက်လုံးအကြည့်က မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်မလေးကိုပါ ကြည့်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည် ။

ရိုက်ချင်စရာ ...။

ပုံစံက ထောင့်မကျိုး ...။

ကျွတ်ဆတ်ဆတ်မာကြောကြော မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ။
လူကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။

"ဟွန့် ..."

မျက်စောင်းကြီးကိုပါ ခိုင်းခနဲ လှမ်းထိုးလိုက်သေး၏။

"သမီး ... ကိုကိုလဝန်းကို သမီးကိုယ်တိုင် ဖိတ်လိုက်ဦးလေ ..."

ဒေါ်တိမ်ပဝါမိုးက သမီးကို လမ်းကြောင်းပေးနေသည်။ ။

"လာလည်ပေါ့ ..."

ကြည့် ... တွေ့လား ...။

မဖိတ်ချင် ဖိတ်ချင်လေသံနဲ့ ဖိတ်နေသည်။ ။

စိတ်ချ လာမလည်ဘူး ...။ ဘာမှ ပူမနေနဲ့ လူကြီးတွေ စေ့စပ်ပေးလို့ ကျေနပ်အောင် လက်ခံလိုက်ရတာ။ ခုနေ ... ငါသိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုရရင် မင်းကို တာ့တာပဲ ...။ ရွှေစော် ငွေစော် ဂုဏ်စော်တွေ နံနေတဲ့ မင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။

လဝန်းကုဋေ စိတ်ထဲက ကြိမ်းနေလိုက်သည်။ ။

"ကော်ဖီလေးတော့ သောက်လိုက်ဦးလေ သားရဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ သောက်လိုက်သည်။ ။

ဒါကလည်း လူကြီးတွေ စိတ်ကျေနပ်သွားရအောင်ပါ။ ။

ဖေဖေက လျင်သည်။ ။

တစ်လျှောက်လုံး ... သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်။ ။ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ။ ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်ပြီး လေးဘီးအစုတ်နဲ့ အရွဲ့တိုက် ထွက်လာတဲ့ လဝန်းကုဋေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို စိတ်ထဲကကြိတ်ပြီး ဒေါပွနေ သည်။ ။

မတတ်နိုင်။

ဖြစ်ပြီးတာတွေက ပြီးနေခဲ့ပြီ။

ဒီထက်ပို အရှက်မကွဲရတာ ကံကောင်း။

စေ့စပ်ပွဲက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည် ။

ဖေဖေတို့ ပြန်တော့ လဝန်းကုဋေက နောက်ဆုံးဧည့်သည် အဖြစ် ကျန်နေခဲ့သည် ။

"သမီး ... ကိုကိုလဝန်းကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့လိုက်နော် ..."

မြူးဇစ်မိုး စိတ်ညစ်သွားသည် ။

လဝန်းကုဋေက ရှေ့ကထွက်သွားသည် ။ မြူးဇစ်မိုးက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ နောက်က လိုက်လာသည် ။

ဘယ်လိုလူမှန်း မသိ ...။

မာရေကြောရေနဲ့ ...။

မြူးဇစ်မိုး ဒေါက်ကန်နေသည် ။

"အမလေး ..."

ခွာမြင့်ဖိနပ်က လှေကားထစ်အစွန်းကို နင်းမိပြီး မြူးဇစ်မိုး ခွေလဲသွားသည် ။

"အား ... နာလိုက်တာ ..."

ရှက်ရှက်နဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မနည်းပြန်ထရသည် ။

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က လှည့်တောင်မကြည့်။

ဘယ်လောက် အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ လူလည်း ဆိုတာ။

"ဟင်"

ခြံထဲမှာ ဘယ်က လေးဘီးကား အစုတ်ကြီးရောက်ရောက်နေတာလဲ
။ မြူးဇစ်မိုး အံ့သြနေသည် ။ ဘယ်သူ့ကားလဲ။ ဖေဖေမိတ်ဆွေထဲက မဖြ
စ်နိုင်။

"အဲတော် ..."

ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ...

လဝန်းကုဋေ ...။ လေးဘီးအစုတ်ထဲ ဝင်ထိုင်နေပြီ ...

"ရှင် ... ရှင် ..."

မြူးဇစ်မိုး မျက်လုံးပြူးနေသည် ။

လေးဘီးအစုတ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး စေ့စပ်ပွဲလာတက်တဲ့
လဝန်းကုဋေ ...။

ဒါ ... ဒါ ... အရှက်ခွဲတာ ...။

မိုးတို့ မိသားစုကို သက်သက် အရှက်ခွဲတာ ...။

ငါနော် ... သေချင်လိုက်တာ ...

"ရှင် ... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ..."

မျက်လုံးလေးနီရဲပြီး လဝန်းကုဋေနားသို့ မြူးဇစ်မိုး ရောက်သွားသ
ည် ။

"ကိုယ် ဘာလုပ်လို့ လဲ ..."

ကြည့်စမ်း ...

မျက်နှာပြောင်တိုက်တာ ...။

"ရှင် ... မိုးတို့ ကို အရှက်ခွဲတာပေါ့လေ ..."

"မခွဲပါဘူး ..."

လေးဘီးကားသော့ကို လက်ညှိုးနဲ့ ချိတ်ပြီး လေထဲမှာ လှည့်ပြနေသည်။ ။

"ဒါ ... ရှင်ပိုင်တဲ့ ကား ... ရှင် စီးနေတဲ့ ကား ... ဒီကားစုတ်ကြီးနဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို ရှင်လာတယ် ..."

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဟောင်းဆုံး အစုတ်ဆုံးကားတွေကို အိုနာစစ်ကြီးတွေတောင် ဂုဏ်ယူပြီး စီးနေကြသေးတာပဲ ... ကိုယ်ကလည်း မင်းတို့ ဂုဏ်ပိုရှိသွားအောင် တမင်ထုတ်စီးလာတာ ... ကွန်ဂယက်ကျူလေးရှင်းပါ မြူးဇစ်မိုး ... ကဲ ... ကိုယ်သွားမယ် ..."

"နေဦး ... မသွားနဲ့ ဦး ..."

မြူးဇစ်မိုး မကျေနပ်။

မင်းတို့ ဂုဏ်ပိုရှိသွားအောင် တမင်ထုတ်စီးလာတာတဲ့ ။ ဒါ မိုးကို စော်ကားတာ ...။

"ဒီမှာ ... အဲသလောက် ဂုဏ်ရှိနေတဲ့ ကားဆိုရင် ... ဘယ်လောက် ပေးရပေးရ မိုးပြန်ဝယ်မယ် ... ရှင်ရောင်းခဲ့ ..."

"မင်း ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ ..."

"ရှင်လိုပဲ ... ရှင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲမှာ ရှင်တို့ မိသားစုဂုဏ်ပိုရှိသွားအောင် စီးလာမလို့ ..."

လဝန်းကုဋေ ပထမဆုံးအကြိမ် ရယ်လိုက်မိပြီ။

"မလိုပါဘူးကွာ ... ရပါတယ် ..."

"ရှင် ... မနောက်နဲ့ နော် ..."

"ဟင် ... ကိုယ် ဘယ်မှာ နောက်လို့ လဲ ..."

"ရှင် ဘာလို့ ရယ်နေတာလဲ ..."

"မင်းကို သဘောကျလို့ ..."

ပြောပြီး လဝန်းကုဋေ ထပ်ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဖျက်တယ် ... ရှင်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာကို ... ခုချိန်ကစပြီး ပြန်ဖျက်တယ် ..."

"ကောင်းတာပေါ့ ..."

"ဘာ ..."

မြူးဇစ်မိုး အော်သံက နည်းနည်းကျယ်သွားသည်။ ။

"ရှင် ... ရှင် ..."

"ကိုယ်ပျော်တတ်လို့ စတာပါ ... မင်းရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို ဒီကားစုတ်နဲ့ ရောက်လာလို့ မင်းကို အရှက်ခွဲမိတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ... ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကျရင် ... ဒီလိုကားစုတ်စီးပြီး ... မင်း ကိုယ့်ဆီ ကိုလာခဲ့ပါ ... ကိုယ့်ကို လက်စားချေတဲ့ အနေနဲ့ ပေါ့ ... ကိုယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်းကို သေချာပေါက် လက်ထပ်ပါ့မယ် ..."

ပြောပြီး ... ကားစုတ်ကလေးကို လဝန်းကုဋေမောင်းထွက်လာခဲ့ပြီ။ ။

ခုန်ဆွ ... ခုန်ဆွ ဖြစ်ခါ ကျန်ခဲ့ရသူက မြူးဇစ်မိုး ...။

လေးဘီးအစုတ်ကလေး မောင်းထွက်လာတာကိုမြင်တော့
ခြံစောင့်ကြီး မျက်နှာပူနေသည်။ ။

သည် တစ်ခါ အလေးပြုလိုက်သည်။ ။

"ဘော့စ် ..."

ရိုရိုသေသေ အလေးပြုလိုက်သည်။ ။

"ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း ..."

"ဟဲ ... ဟဲ ..."

သူဟာသူ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ဟာသူ တဟဲဟဲရယ်နေသည်။ ။

လဝန်းကုဋေ လက်ပြပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။

အခန်း(၂)

"ဦးလေးချစ် ..."

"ဘာလဲကွ ..."

"ကျွန်တော် ရင်မောတယ်ဗျာ ..."

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ..."

ပန်းအိုးတွေ ရွှေနေရာမှ ဦးလေးချစ် အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ဆီကို လာလည်မလို့ တဲ့ ... စောစောကပဲ သူ့အမေ ဖုန်းဆက်တယ် ..."

"ဘာဖြစ်လဲ ... ကောင်းတာပေါ့ ... ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ခင်းပြီးရင် လမ်းပေါက်သွားပြီ ..."

"ကျွန်တော် မတွေ့ချင်ဘူးဗျာ ..."

ဦးလေးချစ် နားမလည်။

လဝန်းကုဋေကို ငေးကြည့်နေသည်။ ။

"လဝန်းလေးရယ် ... မင်းက ငယ်သေးတော့ ဒါတွေကို ဘယ်နားလည်ဦးမှာလဲ ... ဘာပဲပြောပြော ... အလိုက်အထိုက်တော့ ဆက်ဆံလိုက်"

ပါ ... ကောင်မလေးက မဆိုးဘူးလို့ တော့ ငါကြားတာပဲ ... မင်းနဲ့ အဆင်ပြေမှာ ပါ ..."

ဦးလေးချစ် အားပေးမိသည်။ ။

"ကောင်မလေးက စွာတယ် ဦးလေးချစ်ရ ..."

"ဟေ ..."

"ဘဝင်လည်း မြင့်တယ် ... ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေကလည်း အများကြီးတဲ့ ... ရည်းစားတွေကလည်း တစ်ပုံကြီးတဲ့ ..."

"ဒါပေါ့ကွာ ... ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေးပြီး မွေးလာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ ..."

ဦးလေးချစ် ...။

ဖေဖေရဲ့ လူယုံတော်ကြီး။

လဝန်းကုဋေတို့ မမွေးခင်ကတည်းက ဖေဖေစီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ပေးခဲ့သူ ...။

ဦးလေးချစ်ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုတွေကြောင့် ဖေဖေတို့ ချမ်းသာလာခဲ့ရသည်။ ။ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ရသည်။ ။ လုပ်ငန်းတွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေ၊ စက်ရုံတွေ ...။

ဦးလေးချစ် အာဏာ ...

ဦးလေးချစ် သဘော ...

ဦးလေးချစ် အမိန့် ...

သို့သော် ...

ဘာကိုမှ ဦးလေးချစ် မမက် ...။

ဦးလေးချစ် အသက်ကြီးရင်နေဖို့ ... ခြံတွေ၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ဦးလေးချစ်ကို ဖေဖေက အပိုင်လွှဲပေးသည် ။

မယူ ...။

ဖေဖေ ခြံထဲမှာ ပဲ သစ်သားအိမ်ကလေးဆောက်ပြီးနေသည် ။ သူ့ဟာသူ ချက်ပြုတ်စားသည် ။

ခု ...

ဦးလေးချစ် အနားယူပြီ ...။

လုပ်ငန်းကိစ္စတွေအားလုံး လဝန်းကုဋေကို လွှဲလိုက်သည် ။

ဦးလေးချစ် အလုပ်က ...

ခြံထဲမှာ ပန်းစိုက်၊ မြက်နုတ်၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား။

မလုပ်ပါနဲ့ ပြောလို့ လည်း မရ။

တိုက်ကြီးပေါ်မှာ ဖေဖေတို့ စားတဲ့ ကောင်းပေ့ညွန့်ပေ့ဆိုတဲ့ အစားအသောက်တွေ ဦးလေးချစ် အတွက်သီးသန့်ပို့ပေးရင်လည်း မစား။

ပါဂျဲရီး၊ လင်ခရစ်၊ မတ်တူး၊ တိုယိုတာ၊ ကော်ရိုလာ ...။ ကြိုက်တာယူစီးလို့ ရလည်း ဦးလေးချစ် မစီး။

သူ့လေးဘီးအစုတ်ကလေးကို တမြတ်တနိုးစီးသည် ။

သူဟာ သူဈေးသွားပြီး သူ့ဟာသူ ချက်စားသည် ။

ဦးလေးချစ် အကြိုက်ဆုံးက ငါးပိရည်နဲ့ တို့ စရာ။

"ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဦးလေးချစ်ရာ ..."

ကလေးဘဝကတည်းက ဦးလေးချစ် လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော လဝန်းကုဋေမို့ ဦးလေးချစ်ကိုပဲ အပူကပ်နေမိသည်။ ။

"မင်းက အဲဒီမိန်းကလေးကို မကြိုက်လို့ လားကွ ..."

"မကြိုက်ပါဘူးဗျာ ..."

လဝန်းကုဋေ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေသည်။ ။

"မင်းအဖေ မိုးအာကာကတော့ ... သူ့ချွေးမလောင်းလေးကို ပါးစပ်ဖျားက မချအောင် ချီးမွမ်းနေတာ ... လူကြီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့ လဝန်းရယ် ... ဧည့်သည် တွေလာရင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပြော ... ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဧည့်ခံလိုက် ..."

ဦးလေးချစ် ချောနေမိသည်။ ။

ပိုက်ဆံချမ်းသာတာကို မမက်မောသည့် လဝန်းလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို တော့ ဦးလေးချစ် စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ချီးကျူးနေမိသည်။ ။

အင်းလေ ...

ချမ်းသာတဲ့ လူချင်းတွေ့လာတာဆိုတော့ လူငယ်တွေပီပီ မာနလေးတွေ ပြိုင်ကြမှာ ပေါ့ ...။

လဝန်းလေးက သဘောဖြူ အူစင်းလေး ...။

မာန်မာန မရှိ ...။ ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်မရှိ ...။

ဒီ ... မြူးဇစ်မိုးဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ ဆုံစည်းခွင့်ရတာ ကံကောင်းပါတယ်လေ။

နေနဲ့ လ ရွှေနဲ့ မြ ...။

"ပွမ် ..."

"ပွမ် ..."

"ဟော ... လာပြီနဲ့ တူတယ် ..."

ခြံဘက်ဆီက ကားဟွန်းသံနှစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် လဝန်းလေး ..."

"ဦးလေးချစ် ..."

"ဟေ ..."

"အဲဒီ မြူးဇစ်မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ... ဦးလေးချစ်ရဲ့ သစ်သား အိမ်ပေါ်မှာ ပဲ ဧည့်ခံမယ်ဗျာ ... အဲဒီကို လွှတ်လိုက် ..."

"လဝန်းလေး ..."

"လဝန်းလေး ..."

လဝန်းကုဋေ သစ်သားအိမ်ကလေးရှိရာကို တစ်ချိုးတည်းလစ်ပြီ ...
။ ဦးလေးချစ် လှမ်းအော် ခေါ်နေတာကိုလည်း လှည့်မကြည့်တော့။

"အတော်ပဲ ..."

ဦးလေးချစ်ရဲ့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ ...

ဦးလေးချစ်က သူစားဖို့ ထမင်းဝိုင်းပြင်ထားသည်။ ။

ဟင်းက ထုံးစံအတိုင်း ...

ချဉ်ပေါင်ဟင်း၊ ငါးပိရည်နဲ့ တို့ စရာ ...။

လဝန်းကုဋေ အကျအနု ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟင် ..."

မြူးဇစ်မိုး စူပုပ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ ဝင်လိုက် လာပြီ ...။ အနက်
ရောင် ဝမ်းဆက်ကလေး ...။

"ဪ ... ရောက် လာပြီလား ... လာလေ ... တစ်ခါတည်းဝင် လို
က်လေ ... အတော်ပဲ ဧည့်သည် ရောက်လာလို့ ... ကိုယ်က အဖော်မပါရ
င် မထင်းမစားတတ်ဘူးကွ ..."

ဟင်းတွေကိုကြည့်ပြီး မြူးဇစ်မိုး နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည် ။

ဘုရား ... ဘုရား ...

ဒီဟင်းတွေနဲ့ ထမင်းစားတတ်တယ်။ ငါးပိရည်နဲ့ တို့ စရာ။ ပြော
တော့ဖြင့် သူဌေးတဲ့ ... ဘာသူဌေးလဲ ...။

ကပ်စေးနှဲကော်တစ်ရာ သူဌေး ...

သူဌေးစုတ် ... သူဌေးပဲ့ ...။

မြူးဇစ်မိုး စိတ်ထဲကနေ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောလိုက်မိသည် ။

"လာလေ ... ထိုင်လေ ..."

လဝန်းကုဋေ ခပ်တည်တည်ခေါ်နေသည် ။

"မလာဘူး ..."

"ဟင် ... ဒါဆို မင်းကိုယ့်ဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ..."

မြူးဇစ်မိုး သစ်သားအိမ်ကလေးကို အသေအချာလိုက်ကြည့်နေသည်

။

"ဒါ ... ရှင်နေတဲ့ အိမ်လား ..."

"သိပ်သေချာတာပေါ့ ... ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်မှာ မင်းလိုက်နေရမှာ နော် ..."

"ဒီအိမ်စုတ်မှာ ... လိုက်နေရမယ် ..."

"အင်းလေ ..."

"ဟို ... ဟိုဘက်က တိုက်ကြီးက ..."

"အဲဒီမှာ ကိုယ်မနေဘူး ..."

"ဘာ ..."

မြူးဇစ်မိုး ... မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို အံ့သြသွားသည်။ စီးတော့ လေးဘီးအစုတ်၊ နေတော့ သစ်သားအိမ်အစုတ် စားတော့ ငါးပိရည်ပုပ် ...။

"ကဲပါ ... မြူးဇစ်မိုးရယ် ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ... အေးအေး ဆေးဆေးထိုင်စမ်းပါ ... နှစ်ဖက်မိဘတွေက မင်းနဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောတူ လို့ စေ့စပ်တောင်ပြီးနေပြီဟာ ... ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့ ... ကိုယ်မင်းအတွက်ပါ ... ထမင်းခူးလိုက်မယ် ... ပျော်ပျော်ပါးပါး စားလိုက်ကြရအောင် ..."

"ဟာ ... မစားပါဘူး ... အဲဒီလို ထမင်းဟင်းချိုးကို တစ်သက်လုံးမ စားဘူး ... အသေခံ လိုက်မယ် ..."

"ဒါဆို ... မင်းနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ ဘူး ..."

လဝန်းကုဋေ တမင်စိတ်စမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မြူးဇစ်မိုးကတော့ စိတ်တိုသွားပြီ ...။

"ဟုတ်တယ် ... ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာ ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့ နောက်ဆယ်သက်တောင် လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ... အခုလာတာလည်း အိမ်ကလူကြီးတွေက အတင်းလွှတ်ပြီး ထမင်းစားဖိတ်ခိုင်းလို့ လာတာ ... လာချင်လို့ လာတယ် မထင်နဲ့ ..."

စွာသည် ။

နဖူးပေါ်က ဆံပင်လေးတွေ၊ ဘယ်ညာလှုပ်ခါနေအောင်ကို စွာနေသည် ။

"မတတ်နိုင်ဘူးလေ ... ကိုယ်ကတော့ ... အခုမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ နေတတ်တယ် စားတတ်တယ် ... အသွင်မတူရင် အိမ်သူမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ... ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ ... ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ..."

"ရှင် ... ရှင် ... အဲဒါတွေ အားလုံး တမင်သက်သက်လုပ်နေတာမို့လား ... ကျွန်မ စိတ်ကို စမ်းနေတာမို့လား ..."

"ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ့်မှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး လုံးဝမရှိဘူး ... ကိုယ် ရိုးရိုးသားသား ..."

"ဆက်မပြောနဲ့ ..."

အသံက မာနေသည် ။

မျက်လုံးတွေက တင်းနေသည် ။

"ရှင့်ကို မယူဘူး ... ရှင့်ကို တစ်သက်လုံးလက်မထပ်ဘူး ... ကျွန်မ မှာ ချစ်သူရှိတယ် ... တစ်ယောက်တောင် မဟုတ်ဘူး ... တစ်ပုံကြီး ... အများကြီး ..."

မြူးစစ်မိုး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"မကြွားပါနဲ့ ဗျာ ... အဲဒီလို ကြွားကြေးဆိုရင် ... ကိုယ့်မှာ လည်း တစ်ပုံကြီး ..."

လဝန်းကုဋေကလည်း အားကျမခံ ...။

"ရှင် ငါးပိရည်နဲ့ တို့ စရာစားတာ မသိလို့ နေမှာ ပေါ့ ... သိရင် ရှင့် အနားကနေ အကုန်လုံး ထွက်ပြေးမှာ သေချာတယ် ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

သူပြောပုံလေးကိုကြည့်ပြီး လဝန်းကုဋေ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သည် ။

"ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်က ... အိပ်မက်လိုပဲနော် ... ရှင့်ကို သိလည်း မသိဘူး ... ခုထိလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး ..."

"ချစ်သူရှိတယ်ဆို ..."

"ရှိတယ် ..."

"ဝတ္ထုတွေထဲကလို မိဘက အတင်းပေးစားလို့ ကိုယ့်ချစ်သူနောက်ကို လိုက်ပြေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး ... ဖန်တီးလိုက်ပေါ့ကွ ... လွယ်လွယ်လေးပါ ..."

လဝန်းကုဋေ တမင်စနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

သည် ကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောရတာ အပျင်းတော့ ပြေသား ...။

"ရှင် ... မနောက်နဲ့ နော် ..."

မြူးဇစ်မိုး မျက်နှာကို တမင်စူတင်းထားသည် ။

"ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ ... မင်းမှာ ချစ်သူရှိရင် စေ့စပ်ပွဲကို ကိုယ်ရအောင် ဖျက်သိမ်း ပေးပါ့မယ် ... ကိုယ့်အတွက် မပူပါနဲ့ ..."

"မပူပါဘူး ... ဘာဆိုလို့ ပူရမှာ လဲ ..."

"ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ရရင် မင်းစိတ်ညစ်မှာ ..."

"မထပ်ဘူး ... မထပ်ဘူး ... ရှင် စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ..."

"ကိုယ်နေတဲ့ ဟောဒီအိမ်စုတ်ကလေးမှာ လည်း မင်းဘယ်လို့ မှ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဪ ... ခက်လိုက်တာ ... ရှင့်ကို မယူပါဘူးဆိုမှ ... အပိုတွေ ဘာလို့ လျှောက်ပြောနေရ တာလဲ ... ဒီမှာ ရှင့်ကို အိမ်က လူကြီးတွေ ထမင်းစားဖိတ်ခိုင်းလို့ လာဖိတ်တာ ... ရှင်လာချင်လည်း လာ ... မလာချင်လည်း နေ ... ကျွန်မသွားပြီ ..."

"နေ ... နေပါဦးကွာ ..."

မြူးဇစ်မိုး ခြေလှမ်းကိုမီအောင် နောက်က မနည်းပြေးလိုက်ရ၏။

"ကားနားအထိ ... ကိုယ်မင်းကို လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့ ..."

"မလိုဘူး ..."

"မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ဧည့်သည် ပါ ..."

မြူးဇစ်မိုး စီးလာတဲ့ ကားက အိမ်ကတောက်ပနေသည် ။ နက်ပြာရောင် လင်ခရုဇာ ...။ အနည်းဆုံး သိန်းခြောက်ရာထက်မလျော့။

"ကျွန်မ သွားမယ် ..."

ဘယ်သူမှ

မပါ။

ကားကိုတစ်ယောက်တည်းမောင်းထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

"ကဲ ... တက် ..."

ကားတံခါးကို လဝန်းကုဋေ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

ဦးလေးချစ်က လဝန်းကုဋေတို့ နှစ်ယောက်ကို မိုးမခပင်ကြီးနောက်
က ကွယ်ကြည့်ပြီး သဘောကျ နေ၏။

"ရှင် လာမှာ လား ..."

ကားမှန်ကလေး လျှောခနဲ နိမ့်ဆင်းသွားတော့ လှပတဲ့ မြူးဇစ်မိုးရဲ့
မျက်နှာကလေး ပေါ်လာ သည်။ ။

"ဘယ်အချိန်လဲ ... ဘယ်နေ့လဲဆိုတာ ပြောဦးလေ ..."

"မနက်ဖြန် ည ခြောက်နာရီ ..."

"ကိုယ်လာခဲ့ပါမယ် ..."

မှန်ကလေး ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ။

ကားကလေးကို ကျွမ်းကျင်သွက်လက်စွာ မောင်းထွက်သွားပြီ။

"အဆင်ပြေရဲ့ လားကွ ..."

"ဟင် ... ဦးလေးချစ် ..."

ပုခုံးကို ဆုတ်ဖက်လိုက်သဖြင့် လဝန်းကုဋေ ရုတ်တရက် လန့်သွား
သည်။ ။

"ဟဲ ... ဟဲ ... စိတ်ကူးယဉ်နေတာလေး ပျက်သွားရင် ... တောင်းပ
န်ပါတယ်ကွာ ..."

အရယ်မျက်နှာနှင့် ဦးလေးချစ်အနားမှာ လာရပ်သည်။ ။

"ကောင်မလေးက မဆိုးဘူးကွနော် ... အသားအရေလေးကလည်း
လှ ... အရပ်အမောင်းလေး ကလည်း လဝန်းလေးနဲ့ ဆို လိုက်ဖက် ..."

ဆရာမိုးအာကာ ချွေးမရွေးတော်တယ်ကွာ ..."

ဦးလေးချစ် သဘောကျသွားသည်။ ။

"သူ့မှာ ရည်းစားတွေရှိတယ်တဲ့ ဗျ ..."

"ဟေ ..."

"ခုပဲ ... ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားတယ် ..."

လဝန်းကုဋေ စိတ်ပျက်နေမိသည်။ ။

အင်းလေ ...

ဒီလောက်လှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ရည်းစားရှိနေတာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး ...။

သူ့ကောင်မလေးကို မိဘတွေက အတင်းစေ့စပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ... သူ့ကိုချစ်နေတဲ့ ကောင်လေးအရမ်းခံစားသွားရမှာ ပဲ။

ဒါ ... မဖြစ်သင့်ဘူး ...။

ကိုယ်ချင်းစာရမယ်။

မသွားတော့ပါဘူး ...။ စေ့စပ်ပွဲပျက်မှ သူ့ချစ်သူနဲ့ သူ ပေါင်းနိုင်တော့မှာ ပေါ့ ...။

အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ လဝန်းကုဋေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

မနက်ဖြန် ထမင်းစားဖိတ်ထားတာကို ခေါင်းထဲကနေ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ...။

